

הצלפים - העבר זמנם?

מאת סא"ל מ. שרייבר

וגמור בקרבות בשטחיה המבותרים של אוקינאוה. רק הודות לעליונותו של הציוד האמריקאי ורוח-לחימתם של חיילי ה"מארינס", הצליחו להתגבר על כושר הסיגול של החייל היפאני לתנאי-השדה. כושר סבילותו וסבלנותו.

● הצבא האדום גם הוא הרבה להשתמש בצלפים במלחמת-העולם השנייה.

● דגש רב הושם על השימוש בצלפים ב"הגנה", והם הופעלו בהצלחה ניכרת במלחמת הקוממיות, בעיקר בערים. אך החל מסוף מלחמת הקוממיות לא הושם דגש על קיום הצלפים בצה"ל. תופעה זו אינה אופינית רק לנו. גם צבאות אחרים מתלבטים בבעיה זו, ולרוב לא נמצא פתרון לכך גם אצלם. על ירידה זו של השימוש בצלפים השפיעו הגורמים שלהלן:

- שינויים באמצעי לחימה ושיטות לחימה;
- ציודו המיוחד של הצלף;
- בעיות איוש יחידות הצלפים ואימונן.

שינויים באמצעי הלחימה ושיטות הלחימה

כתוצאה מהתפתחות הטכנולוגיה בתקופה המודרנית, חלו שינויים גדולים בהצטיידות של הצבאות, כולל מערך החי"ר. גדוד חי"ר, אשר היה עוד במלחמת העולם הראשונה מורכב בעיקר מרובאים, מורכב כיום מיסודות שונים. הדרג המסתער כשלעצמו מסתייע באמצעי-סיוע תקינים ואף בלתי-תקינים — שריון, ארטילריה ומטוסים.

גם לדרג הפלוגתי הוכנסו אמצעי-לחימה יעילים יותר. כוח ההלם של דרג זה גדל לאין ערוך והתעצמותו טרם הסתיימה.

ב"מערכות" הנופרסמו לאחרונה מאמרים על שיטות הקליעה השונות, ועל-כן ראיתי לנכון להביע דעה בנושא הקרוב לשטח זה — בעית הצלפים.

ידוע לי שאנשים רבים מתלבטים בשאלה האם יש מקום כיום לצלפים בצבא מודרני בכלל — ואם כן — כיצד לקיים יחידות מסוג זה.

ברשימה זו אנסה להשיב לשאלה על-ידי סקירה על נושא הצלפים, והארת הבעיות הקשורות בצלפים ובהפעלתם. השימוש בצלפים ידוע לנו מתוך עיון בפרשיות-קרב ממלחמות שונות. לכל הפרשיות האלו מכנה משותף אחד — כיצד גרם כוח קטן יחסית של קלעים לאבידות כבדות לכוח עדיף; ואזכיר כאן אחדות מהן:

● בקרב על ניו-אורליאנס, במלחמת העצמאות של ארצות-הברית, לחמו צלפי הספר בשורות צבא המתנדבים של ג'קסון והסבו אבידות רבות לצבא הבריטי הסדיר. המצביא הבריטי הלורד פקנהם טעה בזלזול ביכולת הקליעה של האויב ובדיוקם של הרובים האמריקאיים. בדוח שלו, לאחר התבוסה, מסר הלורד שחייליו היו נתונים לאש רובים קטלנית שטרם נודעה כמוה בשדות המערכה באירופה.

● במלחמת הבורים נגד הבריטים בדרום אפריקה, גרמו הצלפים הבורים אבידות כבדות לכוחות הבריטיים. אחת התוצאות של מלחמה זו היתה החלפת המדים הססגוניים של הצבא הבריטי למדי החאקי הנהוגים כיום.

● במלחמת העולם השנייה, בקרבות האוקינוס השקט, הפעילו היפאנים את צלפיהם בג'ונגלים. שימוש זה בצלפים היה רצוף במשך כל המלחמה, החל מהקרבות בג'ונגלים של גואדלקנאל

מי חשב שלרובאים ינתנו כלי-נשק רבי עצמה כגון תת-מקלעים, רובי-סער, כלי-נשק נ"ט אישיים ומרגמות? השאיפה לנצל במלואן את התכונות של כלי-נשק אלה היא אשר הביאה לידי שימת הדגש על עצמת האש בקרב. שאיפה זו מוצאת את ביטוייה גם במגמות הפיתוח של רובים ותחמושת בעולם. מי שעוקב אחרי תהליכי פיתוח אלה, חש בשינויים שחלו בשטח זה אחרי מלחמת העולם השנייה.

תחילה הוכנס לשימוש בצבאות המערב הכדור 7.62 מ"מ, נאט"ו

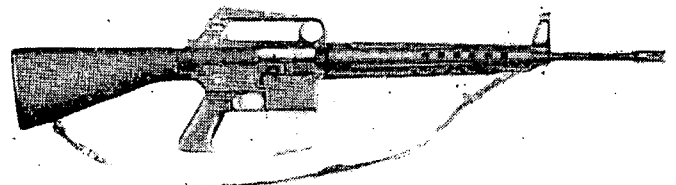

רובה „קלשניקוב“

(הנמצא בשימוש גם אצלנו). משקלו ומימדיו קטנים מהתחמושת 0.3 ו-7.92 מ"מ שהיו בשימוש בכלי-הנשק הקלים בתקופת המלחמה. בשנות ה-50 הוכנסה לשימוש בצבאות הגוש המזרחי תחמושת 7.62 מ"מ קצרה, כדוגמת הכדור הנהוג ברובה הסער הרוסי „קלשניקוב“. רובה זה נמצא גם בשימוש בצבאות מצרים וסוריה.

בארצות-הברית פותחו לאחרונה 2 דגמים של רובי-סער קלים הני-זונים בתחמושת 0.223 (5.56 מ"מ) — הרובה M16 (ארמלייט) והרובה סטאונר 63.

רובה ה-M16 מיוצר עליידי חברת קולט, נבדק והוזמן למען חיל האויר והכוחות המיוחדים. רובה זה מצטיין במשקלו הקל בהשוואה לרובים המקובלים. משקלו של הרובה עם 120 כדורים הוא כמו זה של הרומ"ט 7.62 מ"מ, טעון מחסנית עם 20 כדורים. הורדה זו במשקל הרובה אפשרית הודות לתחמושתו הזעירה ויצור חלקי הרובה ממתכות קלות.

רובה הסער „ארמלייט“

הרובה סטאונר נוסה לאחרונה בהצלחה. ערכו של הרובה הוא בין היתר ברב-תכליתיותו. ניתן להפעילו בהרכבים שונים כחתי-מקלע, רובה-סער או מקלע קל, הניזון במחסניות או בשרשרות. חייל יכול לבצע את כל השינויים בהרכב הכלי תוך מספר דקות בתנאי שדה. לשם קבלת תמונה על השינויים שחלו בפיתוח תחמושת לרובים, מצורפת להלן טבלת תכונות השואתית:

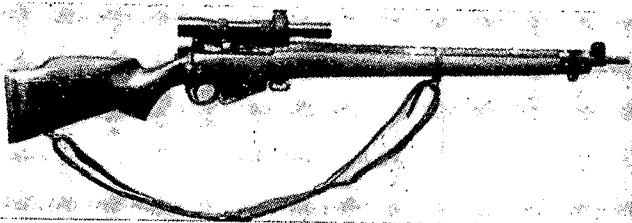
סוג	קליבר	מהירות לוע התחלתית (מטר/שנייה)	משקל הקליע (גרמים)	טווח יעיל (במטרים)
כדור נאט"ו	7.62	930	כ-9.7	1000
כדור רוסי ארוך	7.62	910	כ-10.7	1000
כדור 0.223	5.56	1100	כ-3.6	600
כדור רוסי קצר	7.62	800	כ-7.8	400

בפיתוח רובי-הסער מושם הדגש על עצמת אש גבוהה, רתיעה חלשה, מימדים ומשקלות קטנים של הרובה והתחמושת. תכונות אלו מאפשרות הפעלה יעילה של הרובה בצרורות, בדומה לתת-מקלע, בטנחיים גדולים יותר מאבד הקליע את יציבותו עקב 300 מטר. בטנחיים גדולים יותר מאבד הקליע את יציבותו עקב משקלו הקטן, וכתוצאה מכך גדלים מימדי הפיזור. תכונה זו של התחמושת פוסלת את הרובה לקליעה מדויקת. לטנחיים ארוכים.

ציודו המיוחד של הצלף

כדי לאפשר לצלף לבצע את משימותיו ביעילות, צריך לציודו באמצעים מתאימים.

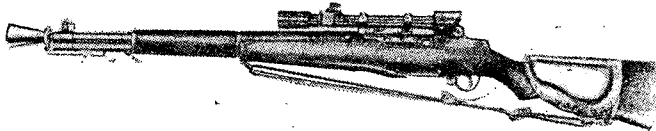
ערב פרוץ מלחמת-העולם השנייה עדיין היו הרובים בכל הצבאות רובים נטעני-ברירה, ולצלפה השתמשו באותם הרובים בים אשר הותאמו למטרה זו על-ידי הוספת אביזרים מיוחדים. עם הכנסת רובים מטענים חדישים כנשק תקני, בוצעו נסיון נות להצמיד לרובים אלה משקפות-כיוון ולצייד בהם את הצלפים, אך הסתבר שרובים אלה מדויקים פחות מהרובים הישנים בהם נעשית הטעינה ביד.

רובה „ס' 4“ הקנדי המותאם לצלפים.

תוך קריאה בספרות צבאית זרה, מסתבר שצבאות העולם מתלבטים במציאת רובה-צלפים מתאים. בעלי מקצוע בצבא ארצות-הברית טוענים שהרובה החצי-אוטומטי M1 „גרנט“ אינו מדויק מספיק וממליצים להשתמש ברובה הישן „ספרינג-פיילד“ לצורכי הצליפה.

בצבא האדום נשאר הרובה הישן „מוסיין-נגאן“, הרובה האהוב על הצלפים, למרות שקיים גם רובה חצי-אוטומטי „טוקריאב“. גם אנחנו מצאנו שהרובה „מאוזר“ עולה בדיוקו על הרובה המטען.

רובה ה-M1 „גרנט“ עם משקפת כיוון.

הסיבות העיקריות לדיוקם הרב של הרובים הישנים הנטענים ביד, הן:

- המנגנון של הרובה האוטומטי גורם לאבדן גזים בכמות בלתי שווה בזמן היריה, וכתוצאה מכך גדל פיזור היריה.
- ברובים הישנים ניתן להוריד את משקל ההדק, דבר החשוב ללחיצה עדינה בעת היריה. מטעמי בטיחות אסור לעשות זאת ברובה חצי-אוטומטי.

צלף מצויד ברובה עס „סנייפרסקופ“

עים כאלה בעתיד, ויכלו לפעול ביעילות גם בתנאי-חשיכה מוחלטת. בצבא האמריקאי נמצא בשימוש „הסנייפרסקופ“, משקפת-כיוון אינ-פרא-אדומה המורכבת על רובה ומאפשרת כיוון בתנאי-חשיכה לטנחים של עד 125 מ'. המכשיר מורכב מ-3 חלקים עיקריים — המשקפת, זרקור וסוללה-ייבשה. בזרקור ניתן למקד את קרן האור ולפזרה לפי צורך. אורך חיי הסוללה הוא — בשימוש רצוף — 4-6 שעות. כל המכשיר הוא קל יחסית ואינו מהווה בעיה מיוחדת בעת תנועה בשטח.

בהיות הצלף לוחם של קו ראשון, אשר עלול לפעול אף מאחורי קווי האויב, יש להבטיח שיוכל לפעול משך זמן ארוך מבלי שמקומו יתגלה לאויב. אי-לכך, חיוני לציידו בצידוד נוסף, כגון רשת הסנאה אישית, בגד הסנאה, צעיף פנים, צבעי-הסנאה וכדומה.

בעיות איוש ואימון יחידת הצלפים

כל חידוש הנהוג בצבא מתקבל על-ידי היחידות בספקות והסתייגות, כל עוד לא התנסו בו ולא הכירו אותו כמעיל. שונה הדבר כאשר חידוש זה נמצא לראשונה בשימוש האויב והוכיח את עצמו אצל.

יש צבאות בעולם אשר הכירו מנסיונם המלחמתי בחשיבותם של הצלפים ויודעים להפעילם בכשרון רב. הצבא האדום הצליח להפעיל צלפים בכל החזיתות בכל שלבי מלחמת-העולם השנייה. הצלפות מפותחת ביותר בצבא זה, וקיימת גם ספרות מקצועית עשירה — עובדות המצביעות על מידת החשיבות שהרוסים מייחסים לצלפים.

אנו עדיין חסרי-נסיון מספיק בשטח זה, וכדאי לנו ללמוד מנסיונם של אחרים.

משימות הצלפים

כיצד רואים בצבאות אחרים את הצלפים ואת אופן הפעלתם? הצלף הוא לוחם עצמאי במלוא מובן המלה. תפקידו לאכן מטרות בודדות הקשות לגילוי ולהשמידן בפגיעה מדויקת. מטרות אלו יכולות להיות שונות בהתאם למשימה — מפקדים,

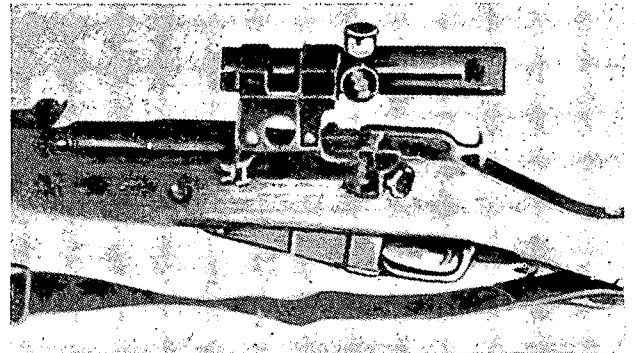
● השימוש בתחמושת מתאימה מוסיף לדיוק הקליעה של הצלף. התחמושת הסטנדרטית הנהוגה אצלנו כיום יציבה פחות בטנחים בינוניים מהתחמושות ארוכות-התרמיל אשר היו בשימוש במלחמת-העולם השנייה. הרוסים משתמשים עוד היום ברובי הצלפים בכדור 7.62 מ"מ ארוך. אם לא נרצה ליצור בעיה של תחמושת לא סטנדרטית לצלפים, ניתן להשתמש בתחמושת בעלת קליבר הנהוג כיום בצבא. ניתן להשיג תוצאות טובות למדי אם ישתמשו הצלפים בתחמושת ממוינת, בה נשקלו בקפדנות כמות אבק-השריפה והקליעים.

אי-לכך, עדיף שהצלפים שלנו ישתמשו ברובה „מאזור“ המותאם למטרות צליפה.

הפיכת רובה „מאזור“ לרובה צלפים טוב אינה תהליך מסובך. כל השינויים הדרושים לכך הם: שיפוץ הרובה, הכנסת קנה חדש והוספת תמוכת-לחי.

הבעיה העיקרית הנה מציאת משקפת-כיוון מתאימה לרובה. נכון ששוקי העולם מוצפים משקפות בשלל סוגים ומחירים, אך מציאת משקפת מתאימה לרובה צבאי מסוג מסוים אינה דבר פשוט. המשקפות הקיימות לשימוש האזרחי אינן עונות לדרישות של צליפה צבאית בתנאי-שדה. משקפת-כיוון לצלף צבאי צריכה לענות על הדרישות הבאות:

— דיוק בטנחים ארוכים עם אפשרות התקנת טוחים מ-0 ועד 600 מטר, ואף יותר.

משקפת הכיוון של רובה ה„מוסין-נגא“.

— פשוטות בשימוש — סידורי האיפוס, התקנת הטנחים וההי-סטים — צריכים להיות פשוטים ומובנים לצלף. טבלת המגבר-הים צריכה להיות מותאמת לטבלת המגבהים של הרובה, וחלוקת הטנח במשקפת צריכה להיות במטרים ונקישות.

— יציבות — מתקן המשקפת על הרובה צריך להיות יציב ופשוט, כדי לאפשר הצבת המשקפת והסרתה במהירות ומבלי שהדבר יפגע במצב האיפוס.

— חוזק ואטימות — המשקפת צריכה לעמוד בתנאים אטמוספריים קיצוניים ולסבול טלטולים בשדה. תכונות אלו ניתן למצוא רק במשקפות משוכללות שמחירן גבוה מאוד.

כדי לאפשר תצפית טובה, גילוי מטרות קטנות ומוסוות היטב ואיכון פגיעות מדויק, צריך לצייד כל זוג צלפים במשקפת-שדה משוכללת או בטלסקופ-תצפית.

ההתפתחות הטכנולוגית של זמננו תאפשר גם מתן אמצעים חדישים לצלפים. חברות תעשייה גדולות משקיעות מאמצים בפיתוח מכשירי-כיוון משוכללים ואמצעי-אליראות חדישים. ובאם יצוירו צלפים באמצע-

רצים, קשרים, חבלנים, תצפיות, צותי נשק, מפקדי טנקים, צופים או כל אויב אחר בשטח. כמובן, שאחת המשימות החשובות של הצלף היא השמדת צלפי האויב. כמשימה משנית ניתן להטיל על הצלף תפקידי תצפית ודיווח, אותם הוא יכול למלא תוך כדי ביצוע תפקידיו העיקריים.

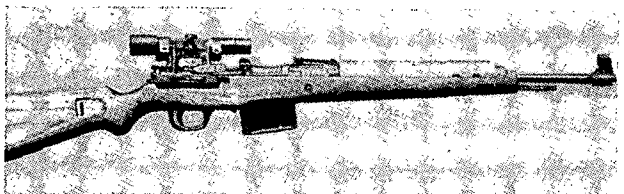
הפעלת הצלפים

מילוי משימות אלו מחייב שיטות לחימה מיוחדות. מבחינה זו ניתן להשוות את הצלף לצייד. רצוי שהצלף יקבל גזרה, כי אסור להגביל את חופש הפעולה שלו ואין להצמידו למקום קבוע. גם הצייד לא רובץ במקום אחד, כי הטרף נמנע מלשוב למקומות בהם ארב לו הצייד בעבר. כך גם במקרה של הצלף, אשר לאחר כל 2-3 יריות רצוי שיחליף עמדה. לנקודה חשורה זו אין המפקדים יכולים להסתגל. הנטיה היא להכריח את הצלפים לפעול מבלי להתחשב בתנאים הדרושים להם להשגת הצלחה. יש לזכור שצלף לא יכול למלא את משימתו ביעילות, אם לא תנתן לו בחירה חופשית במציאת עמדות ובהחלפתן. ניתן להפעיל את הצלף כלוחם בודד, בוגות או בקבוצות גדולות יותר. אופן ההפעלה תלוי כמובן בשיטת הלחימה. מתוך נסיון העבר הוכח, שאין זה יעיל להפעיל צלפים בודדים. שהות ארוכה בקרבת קוי האויב, קיום תצפית מתמדת משך שעות ארוכות והמתח הנפשי הנדרש מצלף בודד — מתישים את כוחותיו במהירות. לכן, יש להימנע ככל האפשר מהפעיל צלפים בודדים.

שיטת ההפעלה בזוגות היא הנפוצה ביותר. בשיטה זו יכולים הצלפים להתחלף בתצפית, והצלופה תהיה יעילה יותר. במקרה זה מסייע הצופה לצלף באיכון המטרות ותצפית אש. גם אבטחת העמדה בפני האויב תהיה יעילה יותר.

אימון הצלפים

ריבוי אמצעי הלחימה השונים מחייב כיום שיטות הכשרה אחרות מאלו שהיו נהוגות לפני כן. בעית אימון החייל בשימוש נכון בכלי-נשק רבים בפרק זמן קצר יחסית, אינה מאפשרת התמחות גבוהה במקצוע אחד בלבד. אם חייל בתחילת המאה הנוכחית היה צריך לדעת להשתמש ב-3 כלי-נשק — הרובה,

רובה הצלפים הגרמני החצי-אוטומטי.

הכידון והרימון; הרי חייל ההווה צריך לדעת להפעיל את כל כלי-הנשק של הכיתה והמחלקה, מבלי להזכיר את אימוני השדה ואת פרקי-האימון הדרושים לגיבוש שיתוף הפעולה עם חילות אחרים.

מכאן המסקנה שלא מוקצב היום פרק זמן מספיק כדי להביא חייל מהשורה לרמת קליעה גבוהה, ואנו מסתפקים בהכרח ברמות-הקליעה המאפשרות הפעלת כלי-הנשק בתנאי-הקרבה.

במסגרת הכיתה והמחלקה. שיטה זו גורמת לכך שלא ניתן אימון מתמחה בקליעה לחיילים אשר מראים יכולת טובה מן הרגיל.

כדי לאתר את הבעיות הכרוכות באיזו ובהכשרת צלפים, עלינו לקבוע תחילה מה אנו דורשים מהצלף. בבעיה זו מתלבטים כיום גם הצבאות הגדולים, ואין הדעות אחידות בשאלה זו. לכל צבא דרישות שונות, והדבר מותנה במספר גורמים שהעיקרי בהם הוא השטח בו עתיד הצבא להילחם, כי השטח יקבע את האפשרויות ואת השיטות להפעלת הצלפים.

מבחינה זו יהיו תנאי-הלחימה של הצלף שלנו קשים בהשוואה לצלף היפאני שנלחם בג'ונגלים בעלי אפשרויות המסתור הרבות ובטנחים קצרים יחסית. השטחים בזירה שלנו חשופים לרוב, עם אפשרויות תצפית לטנחים ארוכים. דבר זה יגדיל את טנח הצלופה מצד אחד, ומצד שני יקשה על תנועת הצלף בשטח ויחייב כושר התאמה לשטח וניצולו. אילכך נראות התכונות הנדרשות מצלף בצה"ל כלהלן:

● יכולת פגיעה ודאית במטרת חצי-גוף בטנחים 500-600 מטר ופגיעה ודאית בראש בטנח 400 מטר. משימות מסוג זה יכול הצלף למלא רק באם יהיה לו רובה מדויק המצויד במשקפת-כיוון.

● כושר גבוה בביצוע משימות עצמאיות, כאחד מתוך זוג צלפים, כולל הסתננות שקטה, צליפה ונסיגה, מבלי שיתגלה. לא נוכל להרשות לעצמנו מבצעי התאבדות, כי צלף ברמה גבוהה הנו יקר מציאות.

● יכולת לקיים תצפיות ולמסור דוחים ברמה של סייר מאומן.

כדי להגיע לרמה זו, דרוש כושר-אדם בעל כושר גופני ושכלי מתאים, כולל מידה לא מבוטלת של יומה, אומץ לב ותושיה. כל הנאמר עד כה מחייב הכשרה מיוחדת במסגרת קורס יעודי לצלפים. הכשרת הצלף תמשך זמן רב יחסית — בין 5 ל-8 שבועות — ובמשך הקורס יבצע החניך תרגילי יריה רבים במטנחים ובשדה. גם לאחר גמר הקורס חייב הצלף לבצע אימונים תקופתיים להתמחות נוספת ושמירת הרמה. הנסיון הוכיח, שאין טעם לבזבז זמן ואמצעים על חניכים שאינם מתאימים להיות צלפים. כל חניך בטרם התקבלו לקורס, צריך לענות על מספר דרישות יסודיות כלהלן:

● יכולת הקליעה של החייל היא תנאי בל יעבור, והדבר צריך להבחן בטרם נשלח החייל לקורס.

אין לשכוח, כי תכונה זו ניתנת לפתח רק עד רמה מסוימת, ולא כל אדם מסוגל להגיע לרמת-קליעה גבוהה מהמוצא. נוסף לכך — לא ניתן להפוך חייל לצלף אם אין רצונו ולבו בזה.

● תנאי נוסף היא רמתו של החייל באימוני השדאות. כאן צריך החייל להוכיח הישגים טובים למדי בניצול השטח, כושר התמצאות ביום ובלילה, תצפית וגילוי מטרות. כמו כן רצויה מידה מסוימת של תפיסה טקטית.

יש לזכור, שהצלף יצטרך להגיב על פי שיקוליו וחושיו בהיותו עצמאי בשטח. תכונות נוספות חשובות הן שנינות, תושיה וכושר אילתור.

כדי להפיק מן הצלף את מלוא התועלת ולאפשר מתן התמחות

גם לאחר גמר הקורס, עדיף לשלוח לקורס חיילים עם יתרת שירות ארוכה:
עם גמר שירותו של הצלף במערך הסדיר יש להבטיח את המשך שירותו כצלף במערך המילואים. גם במסגרת שירות זה צריך לודא שהצלפים יעברו אימונים תקופתיים במקצועם. רק בצורה זו ניתן לשמור על רמה גבוהה של הצלפים בצה"ל. מציאת כוח-אדם מתאים ליחידות הצלפים היא בעיה חריפה במיוחד, כי חייל בעל התכונות הנדרשות מתאים לרוב להיות קצין או בעל תפקיד-חיוני אחר. במידה ונרצה לקיים מערך צלפים בעלי רמה טובה, הכרחי למצוא פתרון לבעיית האיוש. לבסוף אין לשכוח שלא-אימון הצלפים דרושים מתקנים ואמצעים מיוחדים. הכשרת צלפים באמצעים ושיטות מאולתרות לא

גם לאחר גמר הקורס, עדיף לשלוח לקורס חיילים עם יתרת שירות ארוכה:
עם גמר שירותו של הצלף במערך הסדיר יש להבטיח את המשך שירותו כצלף במערך המילואים. גם במסגרת שירות זה צריך לודא שהצלפים יעברו אימונים תקופתיים במקצועם. רק בצורה זו ניתן לשמור על רמה גבוהה של הצלפים בצה"ל. מציאת כוח-אדם מתאים ליחידות הצלפים היא בעיה חריפה במיוחד, כי חייל בעל התכונות הנדרשות מתאים לרוב להיות קצין או בעל תפקיד-חיוני אחר. במידה ונרצה לקיים מערך צלפים בעלי רמה טובה, הכרחי למצוא פתרון לבעיית האיוש. לבסוף אין לשכוח שלא-אימון הצלפים דרושים מתקנים ואמצעים מיוחדים. הכשרת צלפים באמצעים ושיטות מאולתרות לא

סיכום

השימוש בצלפים הוכיח את עצמו בעבר אף בצבאות גדולים, בעלי אמצעי-לחימה חדישים, המייחסים לנושא זה חשיבות גם היום.

גם בצה"ל, בו הלוחם מהווה גורם חשוב, יש מקום לצלפים. יש לזכור שהצלפים מסוגלים לטפל ביעילות במטרות קטנות וחיוניות, מטנחים ארוכים יחסית, אותן קשה להשמיד באמצע-עים רגילים. גילוי מטרות אלו והשמדתן המהירה אפשרית רק על-ידי תצפית טובה ופגיעה מדויקת. חייל מהשורה אינו מסוגל למלא משימה כזו ביעילות, ולהשמדת מטרות אלו יידרשו זמן רב ואמצעים יקרים. דוקא כאן יבואו לידי ביטוי הצלפים.

מסיבות אובייקטיביות — קשיי איוש, אימון והצטיידות — יש למצוא את הפתרון לבעיה תוך ראיית צרכי הלחימה, ולקיים מערך צלפים בהתאם לצרכים אלה. לא יהיה מעשי לנסות להפוך כל חייל רגלי לצלף, ובענין זה צריך להישאר בגדר המצוי.

נראה לי שכיתה של 9-12 צלפים תספק את כל דרישותיו של גדוד חי"ר. צלפים אלה ינתנו תחת פיקוד של פלוגות הרובאים לפי הצורך. בדרך כלל יספיקו 2-3 צלפים כדי לכסות גזרה פלוגתית.

צלפים מאומנים היטב ומצויידים באמצעים מתאימים יכולים להיות לעזר רב ליחידה בשדה הקרב, אם המפקד ידע להפ-עילם נכון. רצוי שכל מפקד פלוגה, העשוי לקבל צלפים תחת פיקודו, יתן דעתו על הפעלתם, כדי להפיק מהם את מלוא התועלת.

בגלל חוסר הנסיון קשה לדרוש ממפקדים להכיר ביתרונות שבהפעלת צלפים כגורם מסייע חשוב ללחימה. הסקת מסקנות חיוביות אפשרית רק על סמך עבודה מעשית, המתבטאת בשילוב צלפים מאומנים בתרגילים ומבצעים. שינוי זה בגישה צריך לבוא בעוד מועד, כדי לא לתת לאויב הזדמנות ללמד אותנו לקח בתפעול הצלפים.

השתלמה אף פעם. כדי לתת הכשרה טובה ויסודית, דרושים מתקני-קליעה בהם ניתן לתרגל יריות מבוקרות לטנחים ארוכים, עם סוגים שונים של מטרות. מטנחי אש הקרב הקיי-מים אינם מתאימים לאימון הצלפים, והאימון הבסיסי צריך להתבצע במטנה מיון (ספורטיבי). עם טוחים עד 600 מטר. לאחר השגת רמת קליעה טובה במטנחים אלה יעבור הצלף